

¿Qué passaria, si hi havia un Parlament únic per a tots els Països Catalans?

Tot està ben lligat perquè no passi. El títol VIII de la Constitució espanyola ho impedeix. La possibilitat és quasi la més remota de totes les que es plantegen en aquest reportatge. Una nació, un sol Parlament, un sol president. Molts canvis, fins i tot per al 2000, data propensa a la ciència ficció.

Però imaginar-ho sí que permet d'accelerar les neurones i de fer-se una idea més real de tota la nació que no és habitual. Ajuntar estadístiques sobre carreteres, sobre escolarització, sobre accidents laborals sempre és una epopeia. Prefigurar un únic Parlament és més fàcil. Això sí, tirant una mica pel dret. Perquè per a no coincidir, ni el País Valencià, ni les Illes, ni el Principat no fan les eleccions autonòmiques al mateix dia. Tenim diferents estatuts. I, no sols això. Els percentatges per a obtenir representants al Parlament són diferents. El País Valencià es desmarca amb un 5% com a mínim electoral per a entrar al Parlament en contraposició al 3% de les Illes i del Principat.

EL TRIOMF DELS SOCIALISTES

I, ves per on, la unitat nacional portada a les seves últimes conseqüències podria desfer molts tabús. I si el somni d'Obiols de ser president del Principat sembla això, un somni, potser Lerma ho tindria més fàcil.

El que sí que sembla més que probable, almenys sumant vots, és que la força majoritària de tota la nació catalana és el grup socialista. Que si bé no obtindria la majoria absoluta, sí que es prefiguraria com la força dominant, per una diferència important de vots respecte als altres partits.

Se situaria immediatament després de Convergència i Unió, que actualment només es presenta al Principat, i que amb el nombre de vots dels habitants d'aquesta regió fóra la segona força. Seguida de molt a prop pel Partit Popular.

MAJORIA ABSOLUTA EXPLOSIVA

Un pacte amb aquestes forces polítiques s'emportaria la majoria absoluta sense gaires entrebancs. Una barreja

més que suggerent. Potser alguns s'estimarien l'adjectiu "explosiva". Però potser no ho seria tant. Canellas i Pujol bé podrien tenir un *flirt* prou dolç. Però tampoc seria tan amarga com a primer cop d'ull pot semblar la relació de Convergència i Unió i el PP del País Valencià. Amb l'atmosfera asèptica de la ciència-ficció (sempre, les pel·lícules del més enllà del 2000 són netes, fredes i polides, sense sentiments ni sentimentalismes), potser se'n podria començar a parlar. No és gens nou que el PP estaria encantat de tenir de soci CiU, si ho po-

ni per a Esquerra unida ni per a Iniciativa de Catalunya, però sí que aquesta nova situació els obligaria a definir més encara la seva posició nacionalista, perquè en augmentar la presència dels partits nacionalistes d'esquerra, el seu paper podria quedar marginat.

UNIÓ VALENCIANA: UNA SOLITUD MOLT DURA

Unió Valenciana, que en aquesta hipotètica conjuntura, si mantenim la relació de vots actuals, se situaria com a quarta força política seria qui tindria el terreny més àrid, perquè es quedaria sense aliats en les altres regions de la nació catalana. Encara que tampoc no es pot descartar, com van dir veus no pas utòpiques sinó reals fa poc, que justament reclamaven un model més semblant a Convergència i Unió. Però el decantament també podria ser per a convertir-se en un partit ultradretà.

LES PARADOXES DE L'HERETGIA

I és que entrar en la ciència-ficció en aquest camp és entrar en el món de l'heretgia. Perquè, en el fons, un canvi d'aquesta mena només es pot suposar amb un canvi de la consciència nacional de tota la nació, que lògicament s'hauria de veure correspost per un canvi de tendència previ que facilités aquesta transformació. I això voldria dir que aquestes hipòtesis plantejades fins ara, fetes amb la tendència de vot actual, no servirien de res. I que segurament l'arc parlamentari seria absolutament diferent. I, per exemple, no seria estrany de trobar-hi formacions polítiques com Catalunya Lliure o semblants.

Però, de totes maneres, l'heretgia és suggerent. Perquè encara que només sigui ficció, permet d'imaginar una realitat nacional plena, de la qual, paradoxalment, podrien sortir beneficiats els partits que més s'hi oposen. Si més, no els que més pànic tenen d'aquesta realitat nacional. I és que, encara que sigui només una picada d'ullet feta des de l'acientífisme, imaginar sempre és un exercici de salut mental.

Assumpció Maresma

guessin dir en veu alta. És un altre dels grans somnis, però aquest prohibit.

L'ESQUERRA NACIONALISTA: UN PACTE IMPRESCINDIBLE

On realment variarien més els resultats és en l'arc parlamentari dels partits minoritaris. On les tímides relacions entre els partits nacionalistes d'esquerra haurien d'entrar en una fase més profunda: o bé presentant unes soles sigles a tota la nació o bé federant-se.

També cal suposar que, en cas d'haver-hi un parlament únic per a tots els Països Catalans, es modificaria la regulació de les minories del País Valencià i s'imposaria, per pura racionalitat, el 3% a tot arreu com a percentatge mínim per a traure diputats. És sabut que el 5% s'imposà, precisament, per evitar que els partits més radicalment nacionalistes entressin al Parlament. D'aquesta situació, en sortiria beneficiada, sense dubte, la Unitat del Poble Valencià. Ara, absolutament marginada per aquesta situació que la descrimina respecte a totes les altres forces.

La situació no variaria gaire, en canvi,